

KATOLIK

God. I.

ŠIBENIK, 14. rujna 1930.

Broj 14.

Dajte nam značajeva! *)

Istinita je kultura odraz cijeloga čovjeka. Ne čine kulturu razni socijalni, pedagoški, umjetnički i slični programi, odnosno struje, jer ponajviše ne posvećuju poglavitu pažnju osnovnoj vrijednosti kulture, koja je: značajan, uzgojen i plemenit čovjek. Obično je puno riječi i površnog znanja, a plemenitosti duha i srca je naprotiv vrlo malo. „Intelektualac“ — to je danas opći ideal, što bi se u običnom govoru reklo: lijepo odijelo, mnogo novinskoga znanja i velika porcija preuzetnosti (bezobrazluka). Čast i moral, vjera i krepost — to je za „ne-intelektualce“, za prosti neuki svijet. Odatle ta pojava i u našem selu! Du Prel piše: „Sa strahom opažamo, da znanje prodire u sve slojeve ljudi, a zaostaje moralni i vjerski razvoj naroda“.

„Tko nema značaja, nije čovjek, već je stvar“ — kaže Champfort. Svaki čovjek ima svoju narav, koja je najdublji izvor i sredstvo življenja. Čovječja je narav osobna, nadarena slobodnom voljom i razumom, koji vode čovjeka putem Lijepoga, Dobroga i Istinitoga, te ga rasvijetljena milošću Božjom prate u vrhunarnost, koja je jedini cilj i konačna svrha razumnoga življenja. Sve to talasanje i izmjenjivanje kreposti i strasti, čuvstva i žrtve, plemenitih djela ljubavi i srca izražava puni značaj življenja, koji je tako rekući u svakoj našoj kretnji i djelu vidni izraz osobnosti. Razvoj osobnoga značaja doveo bi opet naš narod do prostodušnosti, do čistoće i mira. Značaj obuhvaća cijelo čovječje biće, u svemu mišljenju, govorenju i djelovanju. Ako hoćeš da budeš potpun, čitav čovjek, moraš formirati (izgraditi) svoj značaj. Otud sva moć

*) Prenašamo ovaj vrlo lijepi članak iz ljubljanskog „Slovenca“ od 3. t. mj. br. 201, jer je baš aktuelan sada na početku nove školske godine.

življenja, primjera, djelovanja i stvaranja. Nije naša zadaća, da puno znamo, već da smo vrlo dobri.

Velika je zabluda, da više cijeno inteligenciju negoli značaj, da inteligenciji mnogokoju pogriješku progledamo, dok je značaj više puta niže stvorenje. Inteligencija, ako nije uzgojena, nerazmjerno je mnogo škodljivija negoli korisna. Kult inteligencije je savremena bolest, koja rađa samo degenerike (izrode). Postavljamo spomenike raznim prvacima junaštva i uma, dok sva veličina i moć etosa, koja se krije u radničkoj ili seljačkoj majci sa 10 ili više djece, ostaje bez priznanja, kao što je nevrijedan i onaj gradski ili seoski pometač, koji je u svojoj vjernosti i radinosti uzor inteligenciji. Krivo shvaćanje življenja!

Krivo je naime mišljenje, da učenje i inteligencija sami po sebi poboljšavaju čovjeka. Em. Kant kaže: „... Koji smo u mnogočemu napredovali u umjetnosti i znanosti, mi smo prezasićeni sa civilizacijom... ali do toga, da bismo zato bili visoko moralni, još nam puno fali“.

To je osnovni problem: Škola, koja ovih dana opet otvara vrata našoj omladini, neka bude svijesna velikoga poziva, što ga na se preuzima s upisom djeteta u učionu. Pred učitelja je stavljeno biće, koje u svojoj naravnoj i vrhunarnoj vrijednosti predstavlja veliku dragocjenost, koja ne sastoji u mogućnosti primanja naučnoga gradiva, već u duši, kojoj je vidni izraz čisti sjaj očiju. Ako uzgojitelj — a to je učitelj osnovne škole — ne vidi u djetetu najprije dušu, koju mora razviti do što moguće veće savršenosti, tada sa svojim znanjem neće stvarati značajeve, koji su uvjet svakoga istinitoga napretka pojedinca i naroda. Dakako da i sam mora da bude na visokom stupnju vjere i morala, da je živi primjer i kažiput

TOME KEMPENCA

NASLJEDUJ KRISTA

priručnik

Sveć. Dr. Ivo Blažević

sa 20 umjetničkih slika iz staroga i novoga zavjeta od prof. G. Fugela, štampano na finom, indijskom papiru, džepni format, 504 str. nevezano Din. 30.—, vezano Din 40.— u koži sa zlatorezom Din 60.—

Ovo novo izdanje imade iza svakog poglavlja primjenu na dnevni život uz kratku molitvicu, a pri kraju nadodane su glavne molitve izvadjene iz samoga Kempisa, iz Liturgija i iz sredovječnih mistika.

Vrlo ukusno opremljeno izdanje.

HRVATSKA KNJIŽARA — SPLIT

omladini. Roditelji imaju pravo da mjere učenje mjerilom morala i religije, ako hoće, da njihova djeca budu duševno čista i tjelesno zdrava.

Naša omladina sve do sveučilišta oskudijeva i žeda za pravim uzgojem značaja. Obnova značaja dovela bi i do pomlađenja našega duševnog življenja, „Mladići, ja sam mlad!“ — rekao je Krek, kad mu je bilo 50 godina. Mladost su i značajnost dva nepresušiva vrela elastičnosti (gibkosti) i kreposti.

Dužnost uzgoja leži na uzgojiteljima! Učiteljska služba neka bude uzgojna! Formiranje (izgrađivanje) duše u slobodi djece Božje! U Bogu tražiti smjer, u Njemu je svrha i moć i uspjeh — to su aksiomi pravog uzgoja i kulture. Tko se u uzgoju odalečuje od Boga, taj ne uzgaja. Zato moramo odvratiti prokletstvo umirućega zapada, koji se potaplja u svome znanju, a služi „nepoznatome bogu“, s tim, da posv. Plamu, koje nam je najbolji pedagoški uzor i putokaz, uredimo način školovanja naše omladine, koju u prvom redu zapravo uzgajamo.

A. K.

„Od potrebe, je da Crkva, po svojem sustavu i po svojem poglavarstvu bude jedna; po svojem cilju i sredstvima da bude sveta; po svojem opsegu da bude općenita; i da ima božansko poslanje.“

Schwetzwitz

Clemenceau (Tigar) i Isusovac

Francuske novine pripovijedaju slijedeći događaj između Clemenceau-a i njegovih kućnih susjeda — Isusovaca:

Radnu sobu „Tigra“, koja je bila u prizemlju, zasjenjivahu grane stabla iz susjednoga vrta, tako da se u njoj slabo vidjelo. Jednoga se dana o tome tužio Clemenceau nekome svome prijatelju, koji mu reče: „A zašto ne zamoliš susjeda, da okljaštri stablo?“ — „Susjeda? Ti ga ne poznaj! To je Kongregacija. Ja joj neću pisati za ništa na svijetu.“ — „Onda ću ja pisati“ — odvrati prijatelj. — „Slobodno, ako te je volja“.

Prijatelj je pisao. Dva dana kasnije bio je Clemenceau ugodno iznenađen, kad je opazio svoju radnu sobu sasvim rasvijetljenu. — „Što se dogodilo?“ — zapita prijatelja. — „Ništa vanredna“ — odgovori ovaj. — „Zamolio sam oca rektora, da okljaštri malo stablo, jer da bi ti tim učinio veliku uslugu... A on, mjesto da ga okljaštri, naprosto ga je posekao.“

„Oh!“ — začudi se Tigar. Malo se zamisli, pa reče: „Prije ne bih bio pisao za cio svijet, ali sada hoću da osobno zahvalim“.

Dohvati pero i napiše: „Oče moj! Ne znam, kako da Vam zahvalim na usluzi, što ste mi je iskazali i više nego što je trebalo. Vrlo sam Vam haran. No nemojte da se uvri-

jedite radi naslova „moj oče“, jer ste mi dali svjetla.“

Otac mu je odgovorio: „Sinko moj! Što se ne bi učinilo za Oca pobjede, koji je spasio Francusku Usluga, koju sam Vam iskazao, vrlo je neznačajna. Vi je previše uveličavate... S Vaše strane nemojte biti iznenađeni radi naslova, kojim sam Vas nazvao „moj sinko“, jer sam Vam otvorio nebo!“

Kamo vodi starokatolicizam!

Zagrebački starokatolički časopis „Narodna Crkva“ u svom 3. 4. dvo-broju donosi ovu vijest:

„Dne 16. jula sastaje se starokatolički biskupi na vijećanje s predstavnicima ortodokse (pravoslavne) crkve. Na tom je vijećanju (posebnoj konferenciji) bilo govora o zajednici pravoslavne i starokatoličke crkve, kojom je prilikom aleksandrijski patrijarh izjavio, da je njegova vruća želja, da s našom (starokatoličkom) crkvom dođe do sve tješnjih odnosa. Odmah iza toga dođoše naši biskupi na posebni sastanak s užom komisijom anglikanskih crkvenih glavara, gdje je anglikanski primas stavio pitanje, da li se anglikanska i starokatolička crkva mogu zbližiti... Na 18. jula bio je drugi sastanak s pravoslavnicima, a 19. jula druga konferencija s anglikanskom komisijom. Do konačnih zaključaka nije došlo, ali će

do ovih valida doći u Beču 1931., kada će naši starokatolički biskupi doći na dogovor s opunomoćenicima anglikanske crkve.“

Ovi su se pregovori vodili prigodom ovogodišnje crkvene konferencije (vijećanja) anglikanske crkve u Lambethu kraj Londona.

Biskup Strossmayer i starokatolici

IV.
Strossmayer veli: Bez Pape nema Crkve Kristove!

„Ni istočna crkva ni protestantske konfesije nemaju na čelu Pape, kako je to bilo od apostolske dobe do danas u katoličkoj Crkvi“. Tako reče pok. Strossmayer. Na to mu odgovoriše istočni vladika u Zadru i Kotoru g 1881., da je *Krist njima glava*. Što im piše Strossmayer? U svojoj poslanici g. 1882. kaže:

„Jedan i drugi vladika tvrdi, da pravoslavna crkva uči i drži, da crkva na ovom svijetu nema druge glave, nego samo nevidive Isusa Krista; čim ništa drugo nije rečeno nego ono, što su protestanti šesnaestim stoljećem izumili i rekli, kad su ih katolici sa Tertulijanom u divnoj njegovoj knjizi o preskripciji upitali: Iznesite na vidjelo izvore vaših crkava. Dokažite nam, da je crkva vaša počela s Isusom samim ili onima, koji apostolsko svoje zvanje i poslanje neprekidnim načinom izvađaju od Isusa Krista i pra-

Dr Fra A. Guberina:

Naš krešimirski ponos

III.

Počevši od 9. pa sve do 11. vijeka hrvatski narod imao je da se odluči, da li će poći stopama Franačka ili Gota. Deveti vijek je najvažniji datum u povijesti cijeloga slavenstva. Tada su došli k nama naši sveti apostoli i učitelji Ćiril i Metod. Došli su, da ostvare veličajnu namisao.

U IX. v. grčki je narod imao visoku kulturu, ali je u sebi bio već dosta izmožden. Osobito u crkvenom, vjerskom i moralnom pogledu bio je dosta slab. Tome narodu prijetila je narodna i kulturna smrt. Muhamedanski Saraceni i poganski Slaveni pustošili su carske pokrajine, dapače su se i na samu prijestolnicu

zalijetali. Razna krivovjerstva, cezaropapizam, slabost i udvoravanje grčkoga klera prema carskoj samovolji, vjerski formalizam i mnogovrsno sujevjerje rastakali su vjersku dušu grčkoga naroda. A ipak grčki je narod i te kako zaslužan za katolicizam i katoličku kulturu. On je dao prve i najveće kršćanske mislioe; on je svojim plećima spasio kršćansku civilizaciju od saraćenske i barbarske najezde. Taj narod i njegova uspomena dakle nijesu zaslužili, da ih nestane.

Na zapadu su stvari stajale drukčije. Poganski su Germani u V. v. srušili zapadno rimsko carstvo, a s njime i njegovu kulturu. Rimski je stolica nastojala, da te divljake pokrsti i pripitomi. To joj je dobrim dijelom i uspjelo. U IX. vijeku imamo već jaku franačku državu, kojoj

je prvi car Karlo Veliki već bio priznat zaštitnikom sv. Crkve. Germani su bili su, istina, surovi i neodgojeni, ali su bili moralno i fizički svježiji, pa su lako mogli da se pomoću kršćanstva razviju do kulturnoga naroda i snažne državnosti.

Među ova dva velika i kulturna naroda stali su Slaveni. U IX. v. nijedan slavenski narod nije imao svoje potpuno nezavisne države. Grci i Germani krojili su im sudbinu. Izvadići Slavene iz ove kulturne podređenosti i zacrtati im za budućnost smjernice razvoja — to je bila želja sv. solunske braće.

U IX. v. nastao je veliki razdor između Rima i Carigrada. Crkveni raskol bio je na vidiku. Slavenski apostoli nastojali su uvjeriti Slavene, koji po svom geografskom položaju sačinjavaju most između Istoka i

vih apostola; Crkva božja ne smije drugi datum svoga postanka poznavati od onoga, koji se krvlju Sina božjega na gori Kalvarije pisao; Crkva, koja postanak svoj počima, kao što Tertulijan veli, sa Marcionom, Ebionom, Valentinianom; ili kao što su katolici u šesnaestom stoljeću rekli: Luterom, Calvinom, Zwinglijem i t. d., ne može biti prava Crkva božja. Slične crkve osuđuju već sama imena, kojima se diče, i časovi vremena, u kojima su nastale.

Nauk dakle o nevidljivoj Crkvi i nevidljivoj glavi Crkve izum je tek šesnaestoga vijeka. Crkva božja za prvih svojih stoljeća o njem ništa ne zna. O njem pravoslavna crkva ni u devetom ni jedanaestom stoljeću niti u svim svojim kasnijim raspravama s katoličkom Crkvom nikada ni slova izustila nije. Taj nauk je dakle u ustima pravoslavne crkve očevidno samo zajam, posuđen iz protestantskih knjiga. Evo, kojim su pravcem naši pravoslavni vladike pošli, da se izvuku iz škripca, u koji ih pitanje o jedinstvu crkvi poslije razdvoja stavlja. Istina je pak u tom pogledu sveta; da svaka crkva, koja vjeruje i uči, da je Isus Krist pravi i živi Bog i čovjek zajedno; ona vjeruje i uči ujedno, da je on isti otajstvena glava crkve, u kojoj sve, što se radi, sve, što se djeluje, sve, što se postizava, radi se, djeluje se sve se postizava u ime njegovo. Po-

lag svega ovoga Crkva Božja na zemlji mora biti u svim svojim svojstvima vidiva Crkva, noseći uprav u toj svojoj vidivosti nedvojbeni znak božanskoga vrela svoga. To nam narav stvari nepobitno dokazuje, jer Crkva je vanjski zavod božji, koji sveto djelo spasa i otkupljenja ljudskoga vidivim načinom na ovoj zemlji nastavlja; to dokazuje svako slovo svetoga Pisma, u kome Isus i apostoli o Crkvi govore.

Crkva katolička dakle odlučno odbija od sebe nauk o nevidivosti Crkve, koju kano puku maštu i opsjenu svatko sebi prisvojiti i pribrojiti može, kao što to uistinu i biva; jer po tom bila bi ne samo crkva pravoslavna, nego i crkva protestantska u Engleskoj i Njemačkoj, crkva kalvinska i metodistička prava crkva, jer i one sebi Isusa kano jedinu nevidivu glavu prisvajaju. Po tome bi dakle pravoslavna crkva s protestantskom crkvom u jedno te isto jedinstvo spadala. Je li to crkvi pravoslavnoj pravo? — Žalosno bi to jedinstvo bilo, upravo tako kao i ono, kojim se protestanti diče, kad vele: da svakome pojedincu osobiti neki duh pomaže, da sveto Pismo pravo tumači; a kad tamo, a to je tumačenje među protestantima u svakom skoro selu posve drugo i različito, a često i često puta posve protuslovno.

Zapada, da je nekršćanski i veliki grijeh pred Bogom ono, što rade Fotije i njegovi, cijepajući crkveno jedinstvo. Slaveni moraju znati, da pravoga kršćanstva nema bez sv. Petra i njegovih nasljednika. Ako se Slavene predobije za ovu veliku kršćansku misao, onda je raskol isključen, jer pokatoličeni Slaveni lako bi onemogućili daljno širenje Fotijeva raskola, koji bi se u najgorem slučaju ograničio samo na Grke.

Kršćanstvo i kultura usko su spojeni. Čim se jedan narod pokrsti, krštenjem mu dolazi i kultura. Sveta su braća mislila, da se Slavenima mora donijeti bizantinska kultura, i to zato, jer je ova bila bogatija od ijedne druge, a i prikladna njihovoj čudi i ondašnjim prilikama. S druge su pak strane bili uvjereni, da su Slaveni pozvani, da tu bogatu kul-

turu sačuvaju Crkvi i kršćanstvu. No pošto su Slaveni imali biti most između Istoka i Zapada, to ne bi odgovaralo njihovoj svrsi, kada bi oni tuđu kulturu naprosto kopirali. Stoga oni donešenu kulturu moraju tekak prisvojiti, u sebi probaviti i od toga stvoriti nešto trećega, t. j. *svoju slavensku kulturu*. Ta će kultura u svojim počecima biti bizantinska i skroz katolička, dok se pod vodstvom sv. Stolice ne razvije u samostalnu *katoličku slavensku kulturu*.

U ovome duhu su sveti apostoli vodili sav svoj rad među Slavenima. Njihova je lozinka i ideal bio: Osvajati Slavene za rimski katolicizam i preko bizantinske kulture među njima stvoriti *slavensku katoličku kulturu* te im time pružiti obilne izvore snage u obrani crkvenoga jedinstva i širenja kršćanske misli među druge narode.

du druge narode.

No nažalost temeljna misao solunske braće, zbog koje su došli k Slavenima, donijeli im njihovo pismo, liturgiju i književnost, bila je fizičnom silom uništena. Moravski vladar Svatopluk ju je progonio, a pomagali su mu svi politički protivnici Slavena. Metod je umro, njegovi učenici, prebačeni preko granice, podoše u Bugarsku. Ovi, istina, sačuvali su slavenska pisma, liturgiju, obogatili nešto književnost. No to je bio samo labudi pijev i suhi historički spomen veleborne i požrtvovne namisli sv. Ćirila i Metoda. A kada se nije mogla u cijelosti provesti njihova nakana, ovi ostaci bili su samo na smetnju kulturnome razvoju slavenstva, kako ćemo to vidjeti u dojučem broju.

(Nastavit će se.)

Naši dopisi

PRIMOSTEN, 8. rujna 1930.

Narod vrlo rado čita i širi „Katolik“

U nedjelju, 31. kolovoza t. g., naš su-mještatin kanonik preč. don J. Jurin na maloj, a naš župnik vlč. don M. Berač na velikoj Misi govorili su nam o vjeri i tom prigodom potakli nas, da tražimo i čitamo „Katolik“. Već po maloj Misi u par časaka razgrabilo se 40 prispjelih brojeva „Katolika“, a po velikoj drugih 40 primjeraka starih brojeva. — Danas se raspačalo 50 brojeva. U Kruševu, odlomku ove župe, raspačaje se redovito deset primjeraka. — Svi, koji su dosad čitali „Katolik“, blagosivlju ono po dinara, što su od svoga siromaštva otkinuli za „Katolik“. Netom naš narod dobije u ruke „Katolik“, veoma ga rado čita i širi. To je najbolji znak, da je naš narod žedan i gladan kršćanskoga štiva i da „Katolik“ izvršno odgovara svojoj zadaći!

Lijepa crkvena svečanost

Danas je u župi bila izvanredna crkvena svečanost. Primoštenci, koji se nalaze na radu u Luksenburgu, kupili su zlatnu krunu za sliku Gospe od Loreta. Jutros je župnik blagoslovio krunu i postavio je na Gospin okvir, a zatim je preč. don J. Jurin otpjevao sv. Misu, preko koje je držao ganutljivi govor. Crkva je bila dupkom puna pobožnoga naroda. Naši sinovi u tuđini goje u svojim srcima spram Gospe od Loreta pobožnost, koju su majčinih mlijekom usisali, a draga Gospa ih zato prati i štiti u tuđini, kamo su pošli truhom za kru-

»Ti si Petar, i na toj stijeni sazidat ću Crkvu svoju i vrata paklena neće je nadvladati!«

Isus Petru (Mat. 16, 18)

Mjesto odgovora

Šibenski starokatolici izdavaju svoj list, koji mi nijesmo još nikada niti spomenuli. No on se zato na nas oborio svom žestinom u prošlom 4. broju od mjeseca kolovoza. Mi niti hoćemo niti možemo da mu odgovaramo.

Taj bi se list mogao nazvati „Antipapista“ ili „Protokatolik“. Nema u njemu jedne riječi, kojom bi svoje sumišljenike poticao na pobožnost, na krepost, uopće na kršćansko življenje. Zato mu ne ćemo da odgovaramo.

No ni ne možemo. Ta toliko je nadrobio laži, da bi trebalo napisati sveske poput Pastorove povijesti o o Papama, ili Rorbaherove povijesti katoličke Crkve, ili Hefelove povijesti o Koncilima, da oprovrgnemo sva izvraćanja činjenica i tolike neistine. Danas, kad je Papinstvo kao svjetionik, u koji upiru oči, pune nade, i nekatolički narodi, huliti na Papinstvo, nijekati mu božansko podrijetlo i povlastice, jest ili đavolska zloba ili skrajnja ignorancija (neznanje). Ponajljepše apologije Papinstva potiču od nekatolika. Tko hoće da zna više i temeljitije, neka samo posegne za biserom hrvatske bogoslovske književnosti, temeljito kritičnim i povjesnim djelom oca Markovića: „Papino Poglavarstvo“. A na kojim temeljima je negda obradio tezu o prvenstvu Pape, na građenju iz zaklade Benzijine u bogoslovnom sjemeništu, još kao bogoslov bivši rimokatolik Marko Kalodera?

No čemu gubiti vrijeme? Što jedan ludi zamrsi, sto mudrih ne odmrši, a sv. evanđelje kaže: Ne bacajte biserja i t. d.

Ugledajmo se u meksičke katolike!

U glavnom gradu Meksika u korizmi 1928. noću na zadnjem podu kuće u dogradnji držale su se duhovne vježbe rednicima i trajale su cijelu sedmicu. Tu su oni među daskama, kamenjem i vapnom slušali svake noći propovijed i primali odriješnje od svojih grijeha, slušali

sv. Misu i primali kruh jakosti. Rano ujutro, još prije zore, razili bi se, dok bi građanstvo još spavalo. Zaslugom neumornih i sgilnih katoličkih žena, članica „Lige za vjersku obranu“, organizirale su se tako duhovne vježbe za mladiće, za djevojke, za muževe i za žene po svim gradskim četvrtima, te su bile brojno posjećene.

Katoličke žene Meksika, da duhovno pomognu svome blišnjemu, za vrijeme strašnoga vjerskog progona, nijesu se bojale ni tamnica ni mučenja, ni gubitka svojih dobara! A mi kako lako ostavljamo nedjelju

nu sv. Misu, propovijed i blagoslov Bolesnik cijeni zdravlje, kad ga nema. Ljubimo svoju vjeru, budimo zahvalni Bogu za sve, što nam je udijelio, da ne budemo tako nedostojni kršćani prema Meksikancima, od kojih imamo što naučiti!

Goembes protiv civilnoga braka

U službenom glasilu mađarskoga ministarstva rata ministar Goembes raspisao je natječaj za vojničkoga glazbenog kapelnika. U raspisu veli, da oženjeni natjecatelji moraju biti crkveno vjenčani.

Iz katoličkoga Šibenika

Svetkovina Gospe od Milosti. Svake godine u drugu nedjelju mjeseca rujna svetkuje se u crkvi sv. Lovre svetkovina Marijina pod imenom „Gospe od Milosti“. Kod malih vrata s desne strane diže se krasni Gospin oltar sa starinskom i dosta lijepom slikom Bl. Gospe od Milosti. Ova se pak slika dosta vremena nalazila na Visovcu. Godine 1643., kad su franjevci s pukom pobjegli iz Kninskoga i Petrovoga polja, kao iz Promine i Zagore, pred turskom silom, ponijeli su sobom u Krešimirov grad ovu sliku. Već je od davnine pobožni svijet molio i hodočastio ovoj tako dragoj slici Majke Božje. Osobito je ljubav procvatela prema ovoj slici, kad je Bl. Gospa preko ove slike oslobodila mnoge i mnoge Šibenčane od ospica (boginja). To je bilo god. 1887. — 5. rujna u petak započela je devetnica, a 14. t. mj. bit će rano ujutro u 5 sati lekcije. Iza lekcija redat će se sv. Mise. Zadnja pjevana biti će u 9 sati. Poslije podne će biti litanije, blagoslov i ljubljenje relikvija. — Šibenčani, sjetite se svojih djedova i slijedite ih!

Procesija i vstromet Male Gospe radi nepredviđenih zapreka morali su biti odgođeni. Crkvinarstvo Gospe Vangrada javlja ovim cijenjenome građanstvu, da će pred varoškom župskom crkvom u subotu 13. t. mj. oko 8 sati navečer započeti slikoviti vatromet. Procesija sa čudotvornom prilikom Gospinom biće u nedjelju 14. t. mj. u 5 sati popodne. Molimo vjernike, da ovom prigodom okite kuće i rasvijetle prozore.

Slikanje i dekorisanje crkve sv. Frane primiće se kraju. U utorak započelo se skidanjem skela. Preostaje još donji dio zidova uzduž čitave crkve i kapela sv. Križa, kao i bojadisanje orgulja i vratiju. Nova velika vrata na glavnom ulazu bit će postavljena, kad sve bude dogotovljeno. Šibenčani mogu s ovakvom crkvom da budu zaista ponosni, jer je cijela radnja

izvedena ukusno i solidno. Kad budu povraćene u crkvu razne umjetničke slike i kipići, koji rese oltare i popunjavu prazninu crkvenih zidova, ova će crkva sa svojim umjetničkim drvenim plafonom poprimiti obličje jedne umjetničke pinakoteke.

Sotonska rabota. U prvom broju našega lista naznačili smo, da je naša zadaća: „promicanje vjere i čudoređa“, „obrana sv. vjere, sv. Crkve i svega onoga, što je u savezu sa vjerom, Crkvom, te pravim katoličkim življenjem i uzgojem“. Ne diramo u politiku, ne pačamo se u stranke, ne radimo protiv ničijih interesa. A ipak to nije svakome pravo. Neki obiaze kuće te odvracaju od primanja i čitanja „Katolika“. No jer „Katolik“ brani i širi istinu i čudoređe, to znači, da rade protiv istine i poštena življenja! A nije li to sotonska rabota? — Još jedno! Po svim crkvama na svijetu kupi se „milostinja“. Taj novac je uopće namijenjen uzdržavanju i uresu dotične crkve ili za sv. Mise za žive i mrtve. To znadu vrlo dobro svi crkvinari, dakle ljudi od naroda, koji su članovi pojedinih crkvinarstava i koji zajedno sa svojim svećenicima upravljaju crkvenim novcem i imovinom. Gdje pobožni narod plaća i daje „Mise“, znade, da se te Mise izgovaraju po namjeni i da Crkva u malo kojoj stvar postupa tako strogo kao u pitanju „Misa“. A ipak sektarci, koji sve to znadu, šire glasove — tako i ovih dana kod svetišta u Vrhpolju — da se milostinja, sakupljena za crkvu ili za Mise, šalje u Rim. Nije li to sotonska rabota? Samo dalje s lažima, ali će i vas doseći prije ili poslije ruka Božja, jer je pisano: „Jao onomu, po kome dolazi sablazan!“

Zahvala. Potpisani najljepše zahvaljuje uglednoj Upravi „La Dalmatienne“ u Šibeniku za lijepi iznos, poklonjen crkvi sv. Frane prigodom dekorisanja i slikanja iste. — Za Upravu crkve sv. Frane: O. Augustin Ceola, gvardijan.